

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobci

A) J. R.

B) J. K.

zastoupeni advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou,
se sídlem Nuselská 499/132, Praha 4

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí 1. místopředsedy vlády a ministra vnitra ze dne 8. srpna. 2018,
č. j. MV-36541-11/OBP-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

- III. Soud přiznává JUDr. Anitě Pešulové odměnu za zastupování ve výši 6 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Zástupkyně JUDr. Anita Pešulová se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto rozhodnutí sdělila soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci podali k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí 1. místopředsedy vlády a ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. srpna 2018, č. j. MV-36541-11/OBP-2018, jímž ke dni 31. srpna 2018 ukončil dle § 7 odst. 3 písm. c) zákona č. 137/2001 Sb., o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně svědka“) poskytování zvláštní ochrany a pomoci žalobcům, a to z důvodu porušování § 6 písm. a), b) zákona o ochraně svědka, jelikož nedůvodně a opakovaně nedodržují podmínky poskytování zvláštní ochrany a pomoci a odmítají se řídit pokyny příslušníků Policie ČR.
2. Žalobou napadené rozhodnutí bylo odůvodněno poukazem na osm porušených pokynů a obecných podmínek poskytování zvláštní ochrany a pomoci ze strany žalobců. Konkrétně žalovaný uvedl, že žalobkyně B) již v roce 2011 významně a opakovaně porušila podmínky poskytování této ochrany, když předala své osobní údaje o bezpečném místě relokace zásilkovým společností a bez vědomí útvaru uzavřela úvěrovou smlouvu s uvedením přesného místa svého pobytu. Proto muselo dojít k její relokaci na jiné bezpečné místo. Dále žalobci neuposlechli pokynů Policie ČR za účelem zjištění jejich zdravotního stavu a pracovní způsobilosti. Žalovaný nespороval, že žalobkyně B) má psychické potíže a žalobce A) má jak psychické, tak fyzické potíže (problémy s kolenem - meniskem). Právě za účelem zjištění jejich aktuálního zdravotního stavu jim Policie ČR ve dnech 18. 4. a 27. 4. 2016 uložila, aby se podrobili psychiatrickému i psychologickému vyšetření a v případě žalobce A) i ortopedickému vyšetření. Žalobci požádali o možnosti absolvovat tato vyšetření u svých lékařů, což jim bylo umožněno s tím, že lékařské zprávy z psychologického a psychiatrického vyšetření předají do dne 31. 7. 2016; a žalobce A) s ohledem na jeho další zdravotní omezení dodá ještě lékařskou zprávu ke schopnosti vykonávat pracovní činnost do dne 10. 8. 2016. Následně sice žalobci doložili lékařské zprávy vypracované psychiatrem; tyto však neobsahovaly údaje o jejich pracovní způsobilosti; psychologické zprávy vůbec nedodali. Proto byli žalobci vyzváni k doplnění potřebných informací, což odmítli. Poslední dokument předaný žalobcem A) byla rehabilitační zpráva ze dne 10. 10. 2016, ovšem opět bez uvedení údajů o pracovní způsobilosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

3. Dále žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nesouhlasil s tvrzením žalobců, že požadavky Policie ČR na předložení lékařských zpráv, jsou šikanózní, nepřiměřené a nezákonné. Naopak zdůraznil, že s ohledem na odmítavé jednání žalobců nedisponuje Policie ČR dostatkem podstatných údajů, což znemožňuje efektivní poskytování zvláštní ochrany a pomoci žalobcům. Taktéž žalobcům vytkl, že neposkytují součinnost nutnou pro jejich sociálně ekonomickou adaptaci v bezpečném prostředí. Přičemž dle § 4 zákona o ochraně svědka souhlasili se způsobem a podmínkami poskytování zvláštní ochrany, tudíž byli povinni dle § 6 zákona o ochraně svědka dodržovat podmínky poskytování ochrany a řídit se pokyny Policie ČR, informovat ji o všech nových skutečnostech a změnách. Žalovaný konstatoval, že Policií ČR ukládané pokyny žalobcům shledal zcela v souladu s účelem poskytování zvláštní ochrany a pomoci, kterým je nejen prioritní ochrana zdraví a života chráněných osob, nýbrž i snaha o usnadnění adaptace chráněných osob v novém prostředí, včetně jejich postupné ekonomické soběstačnosti, je-li to s ohledem na bezpečnostní rizika a další okolnosti možné. Zdůraznil, že zejména znalost zdravotního stavu chráněných osob je nezbytná, jelikož se podle něj vybírají vhodná bezpečnostní opatření. Zdravotní stav žalobců je totiž způsobitelný ovlivnit jejich schopnost přiměřeně reagovat na kritické situace nebo na přímé ohrožení, případně i na součinnost s policisty. Tudíž případná neadekvátní reakce chráněných osob - žalobců na bezpečnostní riziko je schopna ohrozit jak je samotné, tak policisty zajišťující jejich ochranu. V této souvislosti žalovaný upozornil právě na vyjádření žalobců, kteří uvedli, že se oba cítí dlouhodobě ve špatném zdravotním a psychickém stavu a že celou situaci snášejí velmi špatně. Tato jejich vyjádření pak jednoznačně opravňovala Policii ČR k tomu, aby od nich vyžadovala lékařské zprávy týkající se jejich zdravotních potíží, včetně prognóz do budoucna.
4. Dále uvedl, že podstata úspěšného sociálního začlenění chráněných osob tkví v jejich schopnosti udržet si či obnovit pracovní návyky. Cílem poskytování zvláštní ochrany je prioritně zajištění bezpečí chráněných osob, taktéž pomoc k návratu do běžného života, jenž zahrnuje i pracovní proces či využití sociálního systému. Dovodil tak, že účelem pokynů Policie ČR vůči žalobcům bylo získat odborné podklady pro stanovení dalších kroků k jejich ekonomické adaptaci a soběstačnosti. Proto postup, kdy byly požadovány informace o zdravotním stavu a pracovní způsobilosti, shledal zcela správným, zejména když žalobci opakovaně trvají na tom, že nemohou pracovat ze zdravotních důvodů.
5. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že rozhodnutí o ukončení poskytování zvláštní ochrany není ve vztahu k riziku ohrožení života a zdraví žalobců nepřiměřené. Připustil, že žalobci subjektivně vnímají toto riziko jako vysoké. Avšak dle objektivních poznatků správních orgánů získaných za poslední tři roky, byla hrozící rizika vždy posouzena nejnižším stupněm jako „nízká“. Ani na základě monitorování aktivit okolo původních identit žalobců nebyl zaznamenán žádný nestandardní zájem, tím méně zájem od osob, které původně riziko představovaly. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobcům předáno dne 16. 8. 2018, což stvrdili na potvrzení převzetí rozhodnutí vlastnoručními podpisy.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobci v žalobě ze dne 23. 8. 2018 namítali, že důvody, pro které byli z programu ochrany svědků vyloučeni, nejsou pravdivé. Policii ČR vytkli podvodné jednání, dlouhodobou šikanu, ponižování a okradení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Žalobou napadené rozhodnutí označili za nezákonné, jelikož jim bylo žalovaným předáno nepodepsané a neorazítkované.
8. Žalobci navrhli soudu zrušit žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný ve vyjádření ze dne 1. 10. 2018 odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. K námitce absence podpisu a razítka na žalobou napadeném rozhodnutí, vysvětlil, že stejnopisy rozhodnutí byly žalobcům řádně doručeny; rozhodnutí bylo vyhotoveno elektrickou formou, proto je opatřeno toliko ověřeným elektronickým podpisem ministra vnitra a otiskem úředního razítka dle § 69 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).
10. Námitky žalobců směřující proti důvodům žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný vypořádal v odůvodnění rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobci nesplněním vydaných pokynů Policií ČR znemožnili naplňování účelu, pro který jim byla poskytována zvláštní ochrana a pomoc.
11. Pokud namítali nezákonný postup ze strany Policie ČR vůči nim, pak žalovaný upozornil, že tento byl na základě stížností žalobců jedenáctkrát prověřován vnitřními kontrolními orgány Policie ČR; a stížnosti byly vždy shledány nepodložené a neprokázané.
12. Žalobci v podání ze dne 5. 11. 2018 uvedli, že jim byly odebrány krycí doklady dva týdny před 31. 8. 2018, což označili za porušení zákona. Připustili, že jim bylo vysvětleno, že o ponechání krycích dokladů rozhoduje žalovaný a ten se dosud k jejich odebrání nevyjádřil. Žalobkyně B) nesouhlasila s tím, že měla porušit zákon předáním svých osobních údajů. Vysvětlila, že pracovala v P. pod svou pravou totožností a pod krycím jménem platila inkaso, to vše v souladu s příkazem Policie ČR. Navíc za toto jednání již byla potrestána výtkou. Rovněž tak odmítli tvrzení žalovaného, že jim v současné době již nehrozí žádné nebezpečí.
13. Namítali, že lékařské zprávy řádně doložili, pouze se odmítli podrobit vyšetření u lékařů určených jim v P.
14. Dále žalobkyně B) uvedla, že byla Policí ČR šikanována, když byla donucena prodat pod cenou rodinný dům; nepobírala od Policie ČR peníze, tudíž veškeré stvrzenky svědčící o opaku jsou falešné. Naopak jí vinou Policie ČR vznikla povinnost hradit penále.
15. Právní zástupkyně žalobců zaslala soudu dne 14. 6. 2020 doplnění žaloby, v němž zdůraznila, že žalobci sporují žalobou napadené rozhodnutí, jelikož spočívá na nesprávném vyhodnocení jejich jednání žalovaným. Zásadně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že odmítli spolupracovat dle předem schválených, dohodnutých podmínek a že jednali v rozporu s veřejným zájmem. Za nevypořádanou měla výtku žalobců o šikanózním jednání správních orgánů vůči žalobcům. Rovněž tak byla přesvědčena, že Policie ČR měla dostatečné podklady o zdravotním stavu žalobců, tudíž nebylo nutné podstupovat další vyšetření. A pokud bylo zapotřebí podrobnějších lékařských zpráv, mohla si Policie ČR potřebné informace od ošetřujících lékařů žalobců vyžádat. Navíc označila pokyny Policie ČR za účelem získání lékařských údajů o pracovní způsobilosti žalobců za ryze účelové, jelikož posudky ohledně míry poklesu pracovní způsobilosti vydává okresní správa sociálního zabezpečení a nikoli ošetřující lékař.

III. Posouzení žaloby

16. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Žaloba není důvodná.
18. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně svědka *„[z]vláštní ochranu a pomoc lze poskytnout, jestliže ohrožená osoba souhlasí se způsobem a podmínkami poskytování zvláštní ochrany a pomoci včetně zpracovávání a využívání jejích osobních údajů (§ 8),“*
20. Podle § 6 písm. a), b) zákona o ochraně svědka *„[ch]ráněná osoba je povinna a) dodržovat podmínky poskytování zvláštní ochrany a pomoci, b) řídit se pokyny příslušníků policie (dále jen "policista") a příslušníků vězeňské služby“*
21. Podle § 7 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně svědka *„[m]inistr může rozhodnout o ukončení zvláštní ochrany a pomoci, jestliže chráněná osoba neplní povinnosti chráněné osoby stanovené v § 6“*
22. Soud předně odkazuje na Důvodovou zprávu k zákonu o ochraně svědka ze dne 23. 8. 2000, v níž se stanoví, že základním posláním zákona je zamezit nezákonným vlivům na trestní řízení a zvýšit jeho účinnost tím, že se ohroženým osobám (viz § 2 zákona o ochraně svědka), poskytne zvláštní ochrana a pomoc. Zvláštní ochrana a pomoc přitom spočívá ve výkonu v zákoně uvedených opatření jako osobní ochrana, přestěhování ohrožené osoby a pomoc při jejím sociálním začlenění v novém prostředí, zastírání skutečné totožnosti ohrožené osoby Policií a Vězeňskou službou. České republiky. K této formě ochrany lze přistoupit jen, pokud ohrožená osoba vysloví souhlas se způsobem a podmínkami poskytování zvláštní ochrany a pomoci, které se vyberou a následně musí být ministrem vnitra schváleny. Výběr opatření zvláštní ochrany a pomoci probíhá za součinnosti ohrožené osoby a je obvykle spojen s ověřováním, zda ohrožená osoba má vůbec předpoklady stát se předmětem zvláštní ochrany a pomoci. Součástí tohoto ověřování může být též somatické a psychologické vyšetření ohrožené osoby. Účinnost zvláštní ochrany a pomoci bude záležet nejen na činnosti Policie ČR, ale též na chování chráněné osoby. Proto se jí návrhem zákona stanoví povinnosti, jejichž plnění je minimálním předpokladem úspěšného výkonu opatření zvláštní ochrany a pomoci. Důsledkem porušení těchto povinností může být i ukončení poskytování zvláštní ochrany a pomoci.
23. Zásadní žalobní námitkou v dané věci bylo nesprávné posouzení důvodů, pro které žalovaný přistoupil k ukončení poskytování zvláštní ochrany a pomoci žalobcům. Z žalobou napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že žalovaný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí přistoupil proto, že žalobci opakovaně a nedůvodně nedodržovali podmínky poskytování zvláštní ochrany a pomoci. Jako první pochybení žalobců žalovaný uvedl významné pochybení žalobkyně B) spočívající v tom, že jednak předala své osobní údaje o bezpečném místě relokace zásilkovým společnostem, a rovněž tak uzavřela úvěrovou smlouvu, v níž uvedla přesné místo svého pobytu. Žalobkyně B) ve vyjádření

k žalobě vysvětlovala, že nemohla porušit podmínky ochrany, pokud pod svou skutečnou totožností pracovala a pod krycí identitou platila inkaso, jelikož takto jednala na základě příkazu Policie ČR. Soud upozorňuje, že žalobkyně B) ani v žalobě a ani v následujících podáních nespороvala v rozhodnutí vytčené skutečnosti, a to že z její strany došlo k předání citlivých osobních údajů zásilkovým společností a že v úvěrové smlouvě uvedla skutečné místo svého bezpečného pobytu. Tedy žalobkyni B) nebyla kladena za vinu jednání jako výkon práce pod svým jménem či platba inkasa pod krycím jménem. Obrana žalobkyně se tak zcela mýlí se sporovanými důvody ukončení poskytování zvláštní ochrany a pomoci. Navíc soud ve správním spise ověřil, že k vytýkanému pochybení žalobkyně B) došlo, což i sama žalobkyně B) písemně potvrdila. Soud tak má za prokázané, že žalobkyně B) opakovaným předáním citlivých osobních údajů o bezpečném místě svého pobytu nedodržela podmínky poskytování zvláštní ochrany a pomoci dle § 6 písm. a) zákona o zvláštní ochraně svědka.

24. Dalším důvodem pro ukončení poskytování zvláštní ochrany a pomoci žalobcům bylo neuposlechnutí pokynů Policie ČR vydaných za účelem zjištění aktuálního zdravotního stavu žalobců a jejich pracovní způsobilosti. Žalobci nesouhlasili s tím, že by odmítli poskytnout Policii ČR lékařské zprávy; tvrdili, že pouze požadovali, aby se vyšetření mohli podrobit u svých lékařů. Soud má uvedené tvrzení žalobců za vyvrácené obsahem správního spisu a připojeného spisu Okresního soudu v B. vedeného pod sp. zn. X. Z nich soud totiž naopak zjistil, že Policie ČR žalobcům umožnila veškerá vyžadovaná vyšetření absolvovat u jimi vybraných lékařů. Dále soud ve správním spise našel žalobkyni B) výslovné odmítnutí psychologického vyšetření; a žalobce A) sice dvakrát přislíbil, že se psychologickému vyšetření podrobí, nicméně tak neučinil. Soud tak má za prokázané, že žalobci jednoznačně vyjádřili svůj negativní názor na psychologické vyšetření (mimo jiné i ve svém vyjádření k návrhu na jejich vyloučení z programu ze dne 31. 5. 2018) i.
25. Soud tedy shrnuje, že ve správním spise nenalezl žádné lékařské zprávy žalobců z jejich psychologického vyšetření. Proto tvrzení žalobců o tom, že veškeré požadované lékařské zprávy v řízení řádně doložili, soud shledává rozporným ze zjištěným skutkovým stavem. Soud je navíc přesvědčen o oprávněnosti požadavku Policie ČR na podrobné zjištění aktuálního zdravotního stavu žalobců. Jelikož si žalobci opakovaně stěžovali na zhoršený psychický stav má soud požadavek Policie ČR na doložení jak psychiatrického, tak psychologického vyšetření za zcela oprávněný a logický. Každé z těchto vyšetření má svá nezaměnitelná specifika, psychiatr i psycholog mapují psychický stav pacienta odlišnými metodami a každý z nich určuje jiné typy diagnóz a léčby. Tedy, přestože by se na první pohled mohlo zdát, že se jedná o obdobná vyšetření, a že pro posouzení psychického stavu postačí toliko jedno z nich, nelze s takovýmto ryze zjednodušujícím pohledem souhlasit. Soud naopak vysoce hodnotí pečlivou a zodpovědnou snahu Policie ČR o co nejpodrobnější zjištění zdravotního stavu žalobců, aby pak následně zvolená ochranná opatření zcela odpovídala zdravotním možnostem a schopnostem žalobců. Potřeba psychologického vyšetření vystupuje zejména v dané věci do popředí, když z vyjádření žalobců je zcela zjevné, že se *nedokáží vypořádat s nastalou situací. Soud nepochybuje o tom, že zařazením žalobců do programu ochrany svědků se tito zároveň dostali i do velmi neobvyklé až tíživé životní situace, když došlo k vážnému narušení jejich předchozích zažitých rodinných vztahů. Úlohou psychologa je právě pomoci potřebným osobám nalézt ztracenou rovnováhu, nebo zpracovat traumatizující zážitky či porozumět sám sobě. Přičemž psychiatr nastupuje až v okamžiku, kdy péče psychologa již nepostačuje a je zapotřebí léčit závažnější psychické poruchy a nemoci.* Soud poukazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pregnantně vysvětlil, že zdravotní stav chráněných osob, zejména jejich psychické naladění a odolnost, významně ovlivňuje reakce osob na zátěžové situace a může pak ve svém důsledku vést nejen k jejich bezprostřednímu ohrožení, nýbrž v nejhorším případě i k fatálním následkům, a to jak na straně chráněných osob, tak i na straně příslušníků Policie ČR zabezpečujících ochranu. Bezesporu i fyzická kondice chráněné osoby má vliv na výběr adekvátních ochranných opatření. Pokud bylo namítáno, že stanoviska pracovní způsobilosti vystavuje okresní správa sociálního zabezpečení, soud poukazuje na rozdíl v této věci, kdy Policie ČR potřebovala znát toliko základní zdravotní omezení žalobců ve vztahu k výkonu pracovní činnosti, aby na takovém základě byla schopná přijmout adekvátní opatření, tj. vybrat vhodné pracovní umístění pro žalobce, aby jim tak usnadnila jejich sociální adaptaci obnovením si pracovních návyků, čímž by jim podstatným způsobem bylo pomoheno v získání ekonomické samostatnosti a v usnadnění jejich návratu do běžného života. Soud uzavírá, že má za prokázané, že žalobci nedoložili veškeré Policií ČR požadované lékařské zprávy o jejich aktuálním zdravotním stavu, čímž nesplnili svou povinnost řídit se pokyny Policie ČR dle § 6 písm. b) zákona o ochraně svědka. Pokud se žalobci bránili tvrzením, že Policie ČR si mohla sama učinit dotazy na jejich ošetřující lékaře, pak soud upozorňuje, že žalobci ve všech svých vyjádřeních ostře protestovali pro dotazům Policie ČR na jejich lékaře (viz vyjádření k návrhu na vyloučení z programu ze dne 31. 5. 2018).

26. Jako nedůvodnou soud posoudil i výtku žalobců, že se žalovaný nevypořádal s námitkou šikanózního jednání. Soud poukazuje na podrobné a obsáhlé odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný konkrétním a jednoznačným způsobem vyjádřil k uplatněnému nařčení o šikaně žalobců (viz strany 5 – 9 odůvodnění). Žalobci v dané věci tuto námitku formulovaly jednak ve vztahu k důvodům, které vedly Policii ČR k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a rovněž tak spatřovali šikanózní jednání v dlouhodobém přístupu Policie ČR vůči nim. Jak soud uvedl již výše, v požadavcích Policie na předložení lékařských zpráv za účelem zjištění aktuálního zdravotního stavu žalobců nespatřuje rozpor se zákonem ani žádné excesivní jednání, natož jednání šikanózní. Žalobci v žalobě toliko v obecné rovině namítali, že správní orgány se vůči nim dopustily podvodného a šikanózního jednání, když museli být vystaveni ponižování a okradení. Následně námitku specifikovali v podání ze dne 5. 11. 2018 tak, že žalobkyně B) byla donucena prodat dům pod falešnou záminkou relokace do zahraničí; odmítla, že by pobírala finanční prostředky od Policie; navíc jí vlivem činnosti Policie ČR měla vzniknout povinnost hradit penále. Co se týče údajné škody, která měla žalobcům vzniknout v souvislosti s výkonem zvláštní ochrany, ta je předmětem řízení před Okresním soudem v B. pod sp. zn. X. Nikoli však nyní vedeného řízení; předmětem soudního přezkumu v této věci je toliko zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. rozhodnutí, jímž bylo ukončeno poskytování zvláštní ochrany a pomoci žalobců, které bylo vydáno dle § 7 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně svědka, jelikož žalovaný shledal, že žalobci porušili § 6 písm. a), b) zákona o ochraně svědka. Soud proto svou přezkumnou činnost v tomto řízení soustředil v mezích uplatněných žalobních námitek na posouzení zákonnosti důvodů, které vedly žalovaného k vydání předmětného rozhodnutí (viz body 23. až 25. rozsudku). Soud v tvrzení žalobců o podvodném prodeji domu, úhradě penále a nevyplacených finančních prostředcích ze strany Policie ČR, uplatněných v obecné rovině, nenalézá souvislost se zákonem stanovenými důvody, pro které bylo žalovaným přijato žalobou napadené rozhodnutí. Žalobci ani nekonkretizovali vazbu mezi uvedenými tvrzeními a nedodržováním podmínek a nepodvolení se pokynům příslušníků policie, tj.

důvodům žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pouze nad rámec podotýká, že tvrzení žalobců o podvodném jednání příslušníků policie byla několikrát posuzována řediteli odboru bezpečnostní politiky MV, právním odborem MV, kanceláří ministerstva vnitra, odborem bezpečnostní politiky MV, taktéž v rámci trestních řízení a vždy s negativním výsledkem, jak vyplývá z příslušných vyjádření založených ve spise Okresního soudu v B. pod sp. zn. X.

27. Soud rovněž poukazuje na to, že žalovaný zcela správně v žalobou napadeném rozhodnutí hodnotil i přiměřenost jeho vydání s ohledem na aktuální bezpečnostní situaci žalobců. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný při posouzení vyšel ze Zprávy o vyhodnocení bezpečnostní situace v akci X. ze dne 4. 5. 2018 vypracovanou Útvarem speciálních činností SKPV Policie ČR. Ze Zprávy je zřejmé, že po dobu poskytování zvláštní ochrany žalobcům nebyl útvarem zaznamenán žádný pokus o jejich nalezení či kontaktování, a to ani ve vztahu k jejich rodinným příslušníkům. Taktéž vzal útvar v potaz, že od podání svědectví žalobcem A) uplynulo více než deset let a od propuštění významné skupiny osob, proti nimž žalobce A) svědčil, uplynuly více jak tři roky. Soud rozumí obavám žalobců o jejich bezpečnost, nicméně má shodně se žalovaným za to, že na základě výše uvedených konkrétních informací žalovaného o tom, že se žalobce nikdo po celou dobu poskytování ochrany nepokusil kontaktovat a taktéž s ohledem na poměrně značnou časovou prodlevu od poskytnutí svědectví žalobce A) a propuštění významné skupiny osob, vůči nimž bylo jeho svědectví namířeno, není riziko ohrožení žalobců vyšší než u jakýchkoli jiných svědků závažné trestné činnosti. Soud konstatuje, že s ohledem na shora uvedená zjištění je nepochybné, že v současné době žalobcům objektivně nehrozí takové nebezpečí, jež by odůvodňovalo poskytování zvláštní ochrany a pomoci dle zákona o ochraně svědka.
28. Pokud žalobci nesouhlasili s odebráním krycích dokladů správními orgány, soud k této námitce uvádí, že svou povahou opět překračuje rámec soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud opakuje, že v daném řízení je povolán toliko k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, tj. k přezkumu rozhodnutí, jímž bylo ukončeno poskytování zvláštní ochrany a pomoci žalobcům. Součástí přezkoumávaného rozhodnutí není výrok o odebrání krycích dokladů žalobcům, proto soud není oprávněn se zákonností vytýkaného odebrání v tomto řízení zabývat.
29. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, již sporovali zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci podpisu a otisku razítka. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo podepsáno planým elektronickým podpisem ministra vnitra, kdy platnost podpisu byla ověřena a vlastnoručně podepsána pověřenou úřední osobou k ověření podpisu a na místě otisku razítka (v levém dolním rohu rozhodnutí) bylo napsáno „otisk razítka“. Jedná se tak o elektronickou verzi rozhodnutí, jež je originálem a obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti dle § 69 odst. 3 správního řádu.
30. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014 – 76, v němž soud konstatoval, že „[s]právní řád v ustanovení § 69 odst. 3 reaguje v první řadě na to, že z povahy věci elektronická verze rozhodnutí nemůže obsahovat otisk úředního razítka a proto se tato skutečnost vyjádří v příslušném místě slovy „otisk úředního razítka“, který se jinak bude nacházet na originálu i na stejnopisu rozhodnutí vyhotoveném v písemné podobě. Druhá odlišnost od písemného vyhotovení se týká podepisování elektronické verze rozhodnutí. Tu má podle dikce § 69 odst. 3 podepsat uznávaným elektronickým podpisem úřední osoba, která odpovídá za písemné vyhotovení. Vzhledem k době

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vzniku správní řád nepočítal s možností elektronického správního spisu a tudíž i možností, že by originál rozhodnutí byl vydán také v elektronické podobě. Zjevně tedy předpokládal, že originál rozhodnutí bude založen v písemné podobě ve spisu a u elektronické verze rozhodnutí může jít z povahy věci pouze o stejnopis. Proto se zde vyskytuje pouze elektronický podpis úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení, analogicky k běžnému podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení, uvedenému v § 69 odst. 1 větě třetí. Není však důvod nepovažovat za řádnou elektronickou verzi rozhodnutí ve smyslu § 69 odst. 3 i jeho originál (tedy podepsaný elektronicky oprávněnou úřední osobou) za situace, kdy je uznávaný elektronický podpis postaven na úroveň běžného podpisu (§ 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu). Elektronická verze rozhodnutí tak musí splňovat stejné náležitosti jako originál nebo stejnopis rozhodnutí podle § 69 odst. 1 a 2 správního řádu, s výjimkami uvedenými v § 69 odst. 3 správního řádu.“

31. Výše uvedené právní závěry lze bez dalšího plně vztáhnout i na posouzení náležitostí elektronické verze žalobou napadeného rozhodnutí, jež je ve správním spise založeno a jak soud již v bodě 29. rozsudku konstatoval, vykazuje veškeré zákonem stanovené náležitosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
34. O odměně ustanovené právní zástupkyně žalobců soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozhodnutí dle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle kterého byl-li ustanoven účastníku zástupcem advokát, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování, popř. daň z přidané hodnoty, stát. Odměna ve výši 6 800 Kč sestává ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení; podání doplněné žaloby ze dne 14. 6. 2020), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3 100 Kč, dvě paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300 Kč.
35. Zároveň soud výrokem pod bodem IV. tohoto rozhodnutí vyzval právní zástupkyni žalobců k poskytnutí součinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.